

Цѣлъ день скиталъ се отъ врата на врата, отъ човѣкъ на човѣкъ, отъ нѣкждѣ недочуванъ, отъ нѣкждѣ поруганъ, гладенъ и мѡренъ замръква той. . . И крачи бавно. А нощта иде студена и мразовита. . . .

Тамъ нейдѣ подъ порутена стрѣха — безъ топлинка, безъ покривъ — той се сгуща. Вѣтърътъ раздухва парцаливитѣ му дрехи, разголва и натрупва съ снѣгъ трепещето му тѣло и остро, като съ ножъ, рѣже замръзналитѣ му мяса. . . Главата се замайва, очитѣ притъмняватъ. . .

Той умира съ погледъ насоченъ къмъ Бога и съ рѣка протегната къмъ хората.

Сутринята ранобудни немирници подритватъ вкоченясалитѣ членове на просяка.

В. Чалъковъ.

Безъ майка.

Майка мъртва е прострѣна,
Нейна Цонка туй не знае;
Погледнете я! — засмѣна
Вънъ на двора тя играе.

— Мила Цонке, да би знала,
Че си вечъ сираче клето,
Колко сълзи би пролѣла,
Трѣпнало ти би сърдцето!..

х.

